

DICHTER *bij mijn gevoel*

DICHTER

bij mijn gevoel

Anna Bos

2024

Colofon

Copyright © 2024 Auteur Anna Bos

Uitgever: A.Bos

Website: www.annabosstories.nl

Met dank aan: De allerliefste moeder voor alle steun, hulp en gezelligheid en mijn lieve vriendje voor alle inspiratie.

Grafische vormgeving: Ger Koreman

Drukwerk: Boeksupport.nl, Delft.

ISBN: 9789462473348

NUR code: 306

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, in druk of digitaal, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUDSOPGAVE

Drie uur 's nachts	6	Als...	56
Denk je aan me?	8	Eigenlijk nooit stil	58
Steeds verder weg	10	Als een gek gesproken	60
Rode waas	12	De laatste keer	62
Wat nou als...	14	Ik kon vannacht niet slapen	64
Nooit verwacht	16	In een wereld vol...	66
Echte aandacht	18	Mag ik?	68
Houd maar op	20	Soms	70
Krachtig gespannen	22	Kermende dame	72
Niemand die wil helpen	24	Voor altijd	74
Leg het me dan uit	26	Weet je hoe het is?	76
Van mij	28	Aan iedereen gevraagd	78
Verliefdheid	30	Eerste echte liefde	80
Mijn Laantje ♡	32	Ik wil vrijheid	82
Het beste voor zijn kind	34	Voorzichtig verliefd	84
Vriendschap	36		
Uit elkaar	38		
Even afscheid nemen	40		
Gedeelde mening	42		
Grappig dat je denkt...	44		
Bij mij thuis	46		
Als ik je kon vervloeken	48		
Te veel geworden	50		
Lieve Lana,	52		
Begrenst mezelf	54		

Drie uur 's nachts

Drie uur 's nachts was ooit van ons,
Van de dichters en de schrijvers.
Van de rust en stilte zoekers,
En van de nog ietsjes langer zittenblijvers.
Van de schilder met zijn doeken,
Een muzikant met oortjes in.
De allermooiste werken,
Niet langer enkel binnenin.
Drie uur 's nachts was ooit de tijd,
Van ongestoord hard werken.
Van ergens even echt voor gaan,
Terwijl niemand het zal merken.
Maar nu hoor ik diep in de nacht,
Niet langer creativiteit.
Maar het geschreeuw van dronken mensen,
Dat de rust in stukken snijdt.
Loeiende sirenes,
Housemuziek vol aan.
Misschien hoor ik zelfs pistool schoten,
Als mensen elkaar te lijf gaan.
Straten vol gegil,
Van plezier of in gevaar.
Veel te veel nu om te zien,
Wanneer ik naar buiten staar.
Toch zit in mijn kamer,
Gordijnen stevig dicht.
Uren blijven schrijven,
Bij mijn flikkerende licht.
De chaos buitensluitend,
Mijn hoofd steeds weer erbij.
Want zolang ik daar blijf schrijven,
Blijft drie uur 's nachts gewoon van mij.

Denk je aan me?

Soms zou ik wel willen weten,
Of jij hetzelfde denkt.
Of jij mij in jouw gedachten,
Dezelfde aandacht schenkt.
Denk je aan mijn handen,
En hoe zacht ze moeten zijn?
En aan mijn kriebelende nagels,
Of vind je gekriebel niet zo fijn?
Aan het vrijen met mijn voeten,
Glijdend langs je onderbeen?
Aan of ik zou ontspannen,
Of van top tot teen versteen?
Denk je wel eens aan mijn ogen,
Hoe ze zoeken naar bevestiging?
Hoe ik wil weten dat we ervoor gaan,
Voor ik jouw leven binnendring.
Denk je dan ook aan mijn glimlach,
Zoals ik denk aan die van jou?
En wacht je smachtend naar de woorden,
Lieve schat, ik houd van jou.

Steeds verder weg

Ik voel je door mijn vingers glippen,
Terwijl je voor me staat.
Ik merk dat je steeds minder luistert,
Wanneer ik met je praat.
Je woorden lijken op de bon,
Je houding hard als steen.
Een muur die je hebt opgebouwd,
Daar kom ik niet doorheen.
Tranen in mijn ogen,
Maar jouw blik blijft ongeroerd.
Een leven vol met leugens,
Terwijl je steeds mijn mond weer snoert.
Even ademhalen,
Ik strek mijn armen naar je uit.
Maar zoals ik al verwachtte,
Stap je verder achteruit.
Ik wou dat ik kon helpen,
Want je trekt steeds verder weg.
Het maakt niet uit hoe ik je aankijk,
Of wat ik tegen je zeg.
Ik voel je weer verdwijnen,
Maar misschien is het wel goed.
Want als je dan echt weg wil gaan,
Is dat maar wat je doet.